

Перебрався наш козак
Якось за границю
Та й, на лихо, завернув
В турецьку каплицю.

Протиснувся наперед,
Роздивився всюди.
Хоче вийти — та біда:
Стиснулися люди.

А перед тим неборак
Із'їв якось сала.
І тут його, на біду,
С... розібрала.

Терпів, бідний, доки міг,
Аж піт з нього лився.
Далі — тарах, неборак,
В штани вгатилився.

Замовчали всі попи,
Турки закричали
І над бідним козаком
Палаші підняли.

Але козак — не промах,
Вдарився у груди:
«Ваш великий, — каже, — Бог!
Послухайте, люди!

Як турецький сильний Бог —
Так правду говорю,

Що вже рік тому, як я
Не йшов до надвору.

І де вже я не ходив,
Де вже не молився,
Але, видно: жоден Бог
Не змилюсердився.

Ото тільки їден ваш
Перед цілим людом
Живо й раптом показав
Святе своє чудо!»

Заплескали всі попи,
Турки закричали
І загепані штани
З козака ізняли,

І повішали якраз
Посеред капліці,
А козака провели
З грішми до границі.